

Мария Илиева

„– Тая е луда, нали?!“

Вятър подухна в живота ми.
Променлив и сив, като зимен.
Някак вървя, сигурно стъпвам.
Пътят е мокър, блести
от множество простички истини.
Въпроси, от които боли...
Някак, забравих земята на дядо ми.
Някак съм станала делнична, зла.
Ще ми се да поседна на пейката.
А дъждът – нека вали!
Нека си кажат, спрели се – хората:
„– Тая е луда, нали?!“
Времето тича след мен по
просторите,
с ръкави на ризи, вместо ръце.
Аз съм жена, не онези – от филмите.
Просто съм тази, дето сега,
стои под дъжда, на мократа улица
и стиска цигара в ръка.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10098>]